

SÖKAREN

Nr 4 1966 Årgång 3

Lösnummerpris 1:80 (inkl. oms.)

UR INNEHÅLLET:

Medi Megalis och hammarbymordet	1
Kan man tro på de "kontakta-de"?	4
J. P. Vaswani: Vår älskade Dadaji	7
T. L. Vaswani: Givandets äventyrare och andra stycken	9
Ett försvar för Nya Testamen-tet	10
Karin Ek: Den tidiga morgonen (dikt) ..	10
Alfred Svanqvist: Ett äventyr vid Petit Trianon ..	11
Sökarens bokurval	13
George Zorab: Om klärvoajanten Croiset ..	14
Nya böcker	16

Vill du praktisera yoga?

Sitt på ett tyst och vackert ställe. Gå in i tystnaden. Meditera. Glöm dig själv. Och uppgå helt i kärlek av det Osedda!

*

Religion? Låt oss **tala** mindre om det, **praktisera** det mera!

*

Älska, älska älska även din fiende.

Och fastän han är som en tagg i sitt hat, skall du blomma som en ros!

*

Druvan går genom pressen för att ge sitt vin.

Ditt liv måste gå genom lidande och mödor för att ge visdomens vin.

*

Vill du känna dig själv?

Färdas då inte vida omkring. Gå in i dig själv!

*

Vill du komma till frid? Var ödmjuk som gräset!

T. L. Vaswani

MEDI MEGALIS och HAMMARBYMORDET

I en artikel i SÖKAREN nr 5, 1965, "Medi Megalis och direktör Bergs försvinnande", *) refererades ett av de experiment med hypnos som docenten i psykiatri Sidney Alrutz utförde med Medi Megalis som försöksperson. Framgången med detta och en del andra experiment som gjordes, ingav de bästa förhoppningar för framtiden. Docenten vidtog åtgärder för att få Megalis fast knuten till universitetet i Uppsala för fortsatta, vetenskapliga forskning. Än så länge utförde han emellertid sina experiment varje lördag i ett för ändamålet hyrt rum i Stockholm.

Här skall redogöras för Alrutz sista experiment med Megalis, vilket han dock inte hann fullfölja. Det har kanske mer ockult än rent vetenskapligt intresse. Från vetenskaplig synpunkt kan det anses i viss mån misslyckat, men för en ockultist måste det framstå som mycket anmärkningsvärt.

Den 1 december 1913 mördades med ett knivhugg i hjärtat apotekare Hallbergsson i Hammarby. Det skedde vid halv åttatiden på kvällen i apotekshuset. Ett par italienska musikanter, Valente och Jaconelli, anhölls och ställdes inför rätta men frikändes till slut efter en uppseendeväckande process. Polisen bedrev sedan under lång tid intensiva spänningar men utan resultat. "Hammarbymordet" är en olöst kriminalgåta än i dag.

Docent Alrutz hade länge haft detta kriminalfall i tankarna och avvaktade endast ett lämpligt tillfälle att koppla Megalis på det. Många medier och klärvoajanter hade provat sina krafter på gåtan, men ingen hade haft någon framgång. I början av år 1925 ansåg emellertid docenten tiden mogen för ett experiment med Megalis röran-

de hammarbymordet. Han hade då fått så stort förtroende för Megalis förmåga och han ansåg sig kunna behärska henne så väl att han hyste stort hopp om att lyckas, där andra måst konstatera misslyckanden. Detta trots att han visste att Megalis tidigare under professor Tartarugas ledning med negativt resultat sökt spåra lösningen till gåtan.

Alrutz hade tillsammans med dr. Gunnar Bjurman i förväg noga orienterat sig på den ort där mordet ägt rum i avsikt att säkert och utan tvekan kunna leda Megalis till den rätta platsen. Alla kända detaljer och förhållanden i samband med mordet hade också omsorgsfullt studerats.

Det förklarades för Megalis att det gällde utredandet av ett brott som ännu ingen kunnat förklara, att experimentet var förenat med stora svårigheter men att ett gott resultat skulle bli av utomordentligt stort värde och uppskattas i hela landet. Megalis blev mycket intresserad och sade att hon med största glädje ställde sig till förfogande.

Närvarande vid experimentet var som vanligt förutom Megalis och docent Alrutz, dr. Bjurman och syster Ann.

Megalis försattes i hypnotisk sömn. Hon suggererades tillbaka i tiden till den 1 december 1913 något före halv sex på eftermiddagen och tillsades att fara med tåget till Väsby station, där hon skulle stiga av och fortsätta landsvägen till fots till apoteket samt beskriva detta och dess omgivningar, så att man med säkerhet kunde konstatera att hon kommit rätt och befann sig på den gamla brottsplatsen. Hon fick order att placera sig på trappan till apotekshuset för att där göra sina iakttagelser. Klockan var då halv sex på eftermiddagen den dag då mor-

det begicks. Tiden framflyttades därefter med fem minuter i taget under det hon hela tiden fick redogöra för vad hon såg.

Fram till klockan halv åtta på kvällen (suggererad tid) kunde man så med hjälp av Megalis redogörelse följa allt som tilldrog sig inom hennes synfält, människor och djur som passerade förbi, och kunder som gick ut och in i apoteket. Men vid halv åttatiden tystnade Megalis och svarade inte längre på tilltal. Alrutz ropade hennes namn men utan verkan. Några minuter går under ständiga försök att åter få kontakt med henne. Alrutz blir orolig. Mediets utseende har märkbart förändrats. Andhämtningen är ansträngd, hon är blek och pulsen har blivit svagare. Något sådant har aldrig tidigare hänt under Alrutz arbete med Megalis.

Helt oväntat hör man hennes röst igen. Förvånade riktar seansdelta-garna blicken upp mot ett hörn av taket, varifrån rösten tycks komma. Det mest förbluffande är att rösten, som är Megalis, talar oklanderlig svenska trots att hon i vaket tillstånd endast behärskar ett fåtal enkla glosor. Hennes läppar börjar emellertid röra sig, och efter en kort stund hörs rösten komma normalt från strupen, fortfarande på ren svenska!

Det samtal som utspann sig mellan docent Alrutz och Medi Megalis skall här så noggrant som möjligt återges.

Megalis frågar: "Vill du veta var jag befinner mig?"

Alrutz blir förbryllad över den oväntade frågan och kommer sig inte för med att besvara den. I stället undrar han oroligt vad detta skall betyda.

Megalis upprepar då sin fråga: "Vill du veta var jag befinner mig?"

Den som först finner sig tillrätta i situationen, är dr. Bjurman, med säkerhet tack vare sitt ockulta kun-nande. På dennes ivriga uppmaning svarar docenten: "Ja, berätta!"

Megalis säger då: "Häriifrån, där jag nu är, och till min kropp där-nere, löper en silvertråd."

Alrutz vänder sig frågande till dr. Bjurman, och denne påminner då om vad som står i bibeln om silver-tråden som brister vid döden.

Så fortsätter samtalet mellan do-centen och Megalis, en fascinerande och oförglömlig upplevelse för de båda åhörarna, Bjurman och syster

Ann. På god svenska beskriver Me-galis det tillstånd eller den värld där hon befinner sig. Hon talar om den underbara, blå luften, om den oändliga mängden ofattbart sköna blommor som täcker marken, om de härliga, till synes genomskinliga va-relser som omger henne och som inte talar till varandra på jordiskt sätt utan som i stället meddelar sig genom tanken.

Megalis fortsätter att tala om sina översinnliga upplevelser. Alrutz är fascinerad. Som vanligt nedtecknar dr. Bjurman stenografiskt varje ord, eftersom Alrutz hade för avsikt att ge ut en bok om dessa och andra experiment. Plötsligt börjar Megalis att gråta. Hon förklarar att utsikten att behöva återvända till kroppen fyller henne med bedrövelse. Hon säger att hon vill stanna där hon är, hon vill inte återvända. Hon re-dogör i samband därmed för vissa förhållanden som plågar henne på jorden och som gör att ett fortsatt liv i kroppen ter sig motbjudande för henne. Docenten söker förmå henne inse vilket lidande hon skulle åsamka honom, om hon inte skulle komma tillbaka. Han föreställer hen-ne hur mycket ljusare och lyckligare hennes tillvaro hädanefter skall bli, när hon skall stå under hans beskydd och vård. Han intalar hen-ne också hur viktigt det är att hon fortsätter att tjäna vetenskapen.

Megalis ber honom då att han för all framtid skall "låsa" henne (ge henne sådana suggestioner att ingen annan skulle kunna påverka henne med hypnos). Hon ber honom ge henne löfte därom.

På docentens fråga varför detta skall vara nödvändigt, svarar hon: "Därför att du är så god och därför att en hög ande bor i dig. Om män-niskorna visste vem du i verklighe-ten är, skulle de böja sig djupt till jorden för dig. Jag vet nu vem du är men kan inte säga dig det."

Alrutz framhåller att han inte kan ge henne detta löfte. "Tänk om jag skulle dö, då kan du ju inte mera stå till vetenskapens förfogande, om jag har 'låst' dig!"

Megalis svarar nu något som först senare kom att framstå som en för-utsägelse om docentens snara bort-gång. Ingen förstår det emellertid nu.

Alrutz fortsätter att fråga henne: "Varför har allt detta skett? Du skulle ju klargöra ett rättsfall, men i stället har du lämnat mig. Varför

fullföljde du inte vad du påbörjat?"

På detta svarar Megalis: "Man tog mig bort från din makt, därför att ännu får varken du eller någon annan röra vid denna sak. Långa tider kommer att förgå, innan san-ningen avslöjas och det av skäl som jag inte har tillåtelse att yppa."

Ännu en stund fortsätter samtalet, därefter tystnar Megalis på nytt och tycks försjunka i sömn, som varar några minuter. Men efter en stund slår hon upp ögonen och är klar-vaken. Hon har vaknat av sig själv utan anmaning. Och hon ser plöts-ligt ut som vanligt igen och tycks vara glad och nöjd. På Alrutz fråga om hon minns något av det hon upplevt, svarar hon att hon haft en mycket vacker dröm. I och med att hon vaknat till dagsmedvetande, ta-lar hon åter sin svårförståeliga pro-vinstyska och är helt och hållet sam-ma Megalis som hon var före sean-sen.

Seansen hade pågått i omkring två timmar. Trots att vad Megalis sagt tydde på att ett förnyat försök med hammarbymordet inte skulle leda till någon klarhet beträffande då-det, beslöt sig Alrutz för att upp-repa experimentet nästkommande lördag.

Några dagar efter seansen fick dr. Bjurman ett brev från Alrutz. Det var avsänt från Akademiska sjuk-huset i Uppsala, dit docenten förts redan dagen efter seansen. Han hade en längre tid lidit av magsår, och nu hade tillståndet förvärrats till mag-blödning så att en operation var oundviklig. Han hade med brevet bifogat ett penningbelopp som skul-le överlämnas till Megalis som ett bevis på hans tacksamhet och upp-skattning.

I brevet bekände Alrutz det djupa intryck experimenten med Megalis gjort på honom, och han avslutade det med hälsningar till sina med-arbetare i experimenten och ut-tryckte förhoppningen att han skul-le kunna fortsätta med seanser i Stockholm ännu några gånger in-nan Megalis skulle flytta till Upp-sala, där Alrutz erhållit en profes-sur i psykologi.

Dagen efter det brevet ankommit meddelade tidningarnas löpsedlar att docenten Alrutz avlidit under på-gående operation.

Några av Megalis ord under den

Forts. på nästa sida

VARIA

»Hur känns det att dö?» frågar Hen-ning Pallesen i Aftonbladet den 8 maj, och han finner det egendomligt att ingen forskning bedrivits för att få svar på frågan. Vi läser: »I själva verket har man bara spridda undersökningar att till-gå, men av dem tycks det framgå att patienter även efter det att deras hjärta slutat slå, varit fullständigt medvetna om vad som försiggick omkring dem. De har efteråt kunnat berätta i detalj vad läkarna sa och gjorde under räddnings-

SÖKAREN

Tidskrift för experiment med sanningen

Nr 4 — 1966 — — Årgång 3
Adress: Box 3063, Stockholm 3
Red o ansv utg: Sven Magnusson
Postgirokonto 70 60 47
Tel.: 08/32 54 90

PRENUMERATIONSPRISER

Helår (10 nr) 17: 50
Halvår 9: —

Ur de två äldre årgångarna är nr 2, 1964 och nr 5, 1965 slut; övriga 8 nr finns att få för tillsammans 14 kronor. I Finland kan inbetalning göras till Aka-demiska Bokhandeln, Postfack 128, Hel-singfors, postgiro 53 33. Helår kostar då mk 13,— och halvår mk 7,—.

Ombud i Danmark: Esperanto-Boghan-del, Ellemarksvej 12, Aarhus, postgiro 13 58 32. Helår 25 d. kr., halvår 13 d. kr. Ombud i Norge: I. T. Martinsen, Sør-haugen 1, Skjoldtun, Fana, postgiro 7 13 77. Helår 27 n. kr., halvår 14 n. kr.

Annonspriser:

Helsida 145: —, halvsida 80: —,
kvartssida 45: —,
småannonser 1: 30 per spaltrad

Eftertryck kan medges efter kontakt
med utgivaren.

Tryckt hos
LJUSDALS TIDNINGS TRYCKERI AB
Ljusdal 1966

sista seansen fick nu en mening och tyddes som en förutsägelse om do-centens död.

*) Numret är slutsålt.

Eftertryck kan ej tillåtas.

Ann. Docent Alrutz utförde experi-menten med Medi Megalis i vetenskap-ligt studiesyfte. Han hade knappast några ockulta intressen. De händelser han upp-levde under ovan relaterade försök, för-vånade honom mycket.

aktionen. Man vet också att många män-niskor i sin sista stund har haft fascine-rande ljus- och ljudupplevelser.» Palle-sen berättar vidare om att en skotsk kirurg, W. Hunter, i dödsögonblicket be-skrev döden som en behaglig upplevelse. Enligt en artikel i en läkartidning skall Hunters sätt att uppleva döden vara ty-pisk för de flesta människor.

Upplysning om och demonstration av cellaktivatorn MWO, som beskrevs i Sö-karen nr 8 förra året, ges av Harald Schubert, S:t Eriksgatan 109, V; tel. 33 19 32. — Det finns ett 25-tal apparater i bruk f. n. i Sverige.

»Undermineralet» Vis Vitae kan er-hållas från Radionisk Laboratorium, T. Winther & F. Dichmann, Cypris Allé 41, Kastrup, Köpenhamn. Kostnad 8 svenska kronor per portion.

Kenneth Arnold, 50 år, den man som präglade uttrycket »flygande tefat», när han 1947 beskrev några främmande före-mål som han sett i luften under en flyg-tur, säger i en intervju för tidningen Star, Minneapolis, Minnesota, att han tror att de flygande tefaten inte är maskiner utan någonting levande som har intelli-gens och som är lika medvetna om oss som vi är om dem!

En doktor (som vill vara anonym) har sänt oss följande uppgifter apropå Ivan Troëngs artikel om älvorna:

»Professor Herbert Tingsten berättar i sin självbiografi om en vistelse i Irland, där han en gång besökte en stad och blev förvånad över att en vacker och välbela-gen tomt inte var bebyggd; han upplys-tes om att den tomten inte fick bebyggas, ty där bodde älvorna.

Särskilt i Irland och Skottland är tron på älvor och dylika väsen fortfarande allmän — liksom naturligtvis också i alla u-länder. Se t. ex. T. C. Lethbridge 'Ghost and Ghoul', Routledge and Kegan Paul, London. — I England finns ett säll-skap som uteslutande ägnar sig åt att studera älvorna och deras liv.

I Eric Lundquists bok 'Min hustru Sari', sista kapitlet, där författaren skild-rar sin indonesiska hustrus reaktioner och erfarenheter under besök i Sverige, talas det om att hon gladdes åt alla tom-tar, troll, älvor etc., som hon kunde se och umgås med.

Skalden Dan Anderssons far skriver på ett ställe i sin berömda dagbok: 'Jag tror inte på några troll, ty jag vet att de finns.'

Om jag inte missminner mig är det Joan Grant som i sin självbiografi be-rättar om en liten episod som hon upp-levde tillsammans med Conan Doyle. En eftermiddag bad denne att hon skulle komma till hans trädgård. De slog sig ned i en berså, och just i solnedgången bad han henne sitta alldeles stilla och orörlig och bara ge akt på vad hon såg. Det var älvorna och deras danser.

Edward L. Gardners bok 'Fairies', Theosophical Publishing House, London, kan rekommenderas den som önskar läsa mera om älvorna.»

På grund av brist på pengar har Sö-karen fått sluta prenumerera på tidnings-klipp. Synd, ty här går en fin källa att ösa ur förlorad. Men kanske läsarna vill sända intressanta klipp till oss?

Malmö Interplanetariska Sällskaps tid-skrift **Orion**, säges i år bli årsskrift. Den skall alltså utkomma med ett nummer. Adressen är Box 20112, Malmö 2.

I tidningen Vegetarianen läser vi följ-ande annons: Antroposofer, rosenkorsa-re, spiritualister och andra, intresserade av kompletterande esoteriska fakta, kan erhålla intressanta upplysningar i H.T. Laurencys för alla sanningssökare oum-bärliga bok »Kunskapen om verklighe-ten» (365 sidor), som kan erhållas mot 20 kr som postförskott från Fru S. Reuterskiöld, Källsprångsgatan 5, Göte-borg Sv.

KJENNER DE DEM SELV?

Önsker De en karakteristikk av Deres natur, anlegg, intelligens m. m. og er De int. i et gløtt inn i fremtiden med hensyn till kjærli-g-het, økonomi, helbred, yrkesvalg etc. Råd og veiledning i alle livsspør-s-mål. Oppl. sendes mot svarporto. Lærer Magne Solberg, Rissa, Norge.

Semester som är annorlunda vill

KOSMOS FERIEHEM

ge. Vila, men också inspiration av nya tankar. Kurser i kosmologi, av-spänning, J.A.K., giftfri odling i träd-gården, esperanto m.m. Begär kurs-program och prospekt, adr. Varnhem tel. 0511/600 69.

Kan man tro på de "kontaktade"?

Sedan några år har det sagts att när människan landar på månen, får vi veta om George Adamski*) talat sant. Adamski påstod att månen är bebodd, att "kratrarna" är hangarer, att satelliten har atmosfär och molnighet, berg, dalar, skogar och städer. I kapitlet "En fest och ett farväl" i "Ombord på rymdskepp" (Parthenon, Hålsingborg) berättar han om hur han från ett rymdskepp fick ta sig en ordentlig titt på månen. Man läser bl. a. "... På skärmen dyker en hel stad upp. Den är anlagd i fyrkant; vi tycks glida fram omedelbart över hustaken och jag ser människor promenera på rena, smala gator. I mitten ser jag en mera kompakt byggd, central del. Jag får för mig att där finns affärskvarteren. Några bilar ser jag inte parkerade på gatorna men upptäcker ett slags fordon, som inte har några hjul och förefaller att färdas ett stycke ovanför marken. De är ungefär lika så stora som våra bussar och ganska lika dem även till form och färg. — Det är de allmänna kommunikationsmedlen, förklarar Ramu..."

Även Howard Menger**) berättar om jordens måne. I "From Outer Space to You" beskriver han den på liknande sätt som Adamski. Månen har atmosfär och molnighet och bebos i städer av högt avancerade människor — kapitlet "Sightseeing Tour". I motsats till Adamski fick Menger besöka månen. Han skriver bl. a. "... Återigen delades vi upp i mindre grupper, alltefter språk, och varje grupp fick en guide som talade dess särskilda språk. Vår grupp bestod av vanligt folk, naturvetenskapsmän, geologer, elektroingenjörer, raketexperter (av vilka jag kände en personligen), astronomer (även en av dem kände jag) och annat lärt folk. I de andra grupperna hade jag skymtat hundratals ryssar, japaner, tyskar..."

Det är att märka att Adamski och Menger menar allvar. De har inte utgett sig för att skriva fiction, fantasihistorier.***)

Vetenskapen har ju sedan länge haft klart för sig att månen är en död himlakropp utan någon atmosfär. Men om lekmannen ändå kan ha varit tveksam, står det dock

klart, sedan ryssarna nu lyckats ta bilder på själva månen, att satelliten verkligen är död. Den stora mängden "ärr" i månytan har uppstått genom att småkroppar från rymden slagit mot månen. Hade där funnits atmosfär, skulle dessa rymdstenar ha förintats i den innan de slagit mot månens yta. De ryska fotona visar också en helt mörk rymd, så som det måste vara, när ingen atmosfär finns.

Carol Honey, som en gång var en av Adamskis främsta medhjälpare, lämnade denne då han upptäckte hans karaktärsbrister. Från Honeys förklaring till brytningen med Adamski, kan vi citera:

"GA bad mig att utarbeta hans Science of Life-kurs kort innan jag avslutade vårt samarbete. Han visade upp en stor hög lektioner som han hade använt för många år sedan, när han höll på med vad han kallade det "Kungliga Tibetanska Brödraskapet". Han ville ha dessa lektioner gjorda up-to-date och skrivna som om informationerna skulle komma från rymdfolket. Där det till exempel stod "Det Kungliga Tibetanska Brödraskapet är intresserat..." skulle det ändras till "Rymdfolket är intresserat..." etc. Eftersom den filosofi han lärde, var god, var det min uppfattning att den skulle läggas fram som den var och inte som information från planeten Saturnus, högre än allting annat som givits på jorden. Men det är detta senare som han nu uppger i sin Science of Life-kurs." Bilderna på nästa sida visar titelblad till en skrift utgiven av Adamski 1936, texten till ett affärskort som han använt, samt ändringar, gjorda med hans egen hand, där "Det Kungliga Tibetanska Brödraskapet" är ändrat till "Rymdfolket".

Man lägger också märke till att Adamski kallade sig professor. Nu förekommer det i Amerika ett rätt ogenerat användande av titeln professor av personer som inte har någon som helst akademisk bakgrund, t. ex. av en del boxnings-, gymnastik- och musiklärare. Detta är inte olagligt, men personer med god bildning och gott omdöme begagnar sig knappast av denna metod för att erhålla auktoritet.

Ytterligare citat:

"Sedan företog sig Adamski en annan sak. Med hjälp av en vän i Glendale, Kalifornien, hyrde han en postbox, nummer 885. Små annonser, av samma storlek som affärskort, trycktes i hundratals och skickades till en del av de psykiskt inriktade tefatskonventen, i synnerhet till konventet i Marysville, Washington. Annonser med samma ordalydelse sattes in i en del tefattidskrifter. (Se bild: Space people need contacts — Rymdfolket behöver kontakter.) Adamski sa mig att han inte ville ha sitt namn förknippat med annonsen och bad mig hämta posten. Sedan skulle de som syntes uppriktiga, för en penningssumma erbjudas speciell träning som skulle kvalificera dem för kontakter. Det är överflödigt att säga att jag vägrade att bli inblandad i sådana planer. Rymdfolket behöver inte annonsera för att finna sådana som är kvalificerade för kontakter. — — — Jag protesterade mot användandet av mitt förnamn Carol på kortet. Adamski sa att det var mellannamnet på den dam i Glendale som hade hyrt postboxen. Detta var emellertid inte sista gången vi hörde talas om denna postbox. Flera medarbetare i främmande länder mottog mystiska symboliska budskap med en engelsk översättning under varje symbol. Budskapen löd: 'GA (dvs George Adamski) är den enda på jorden som vi stöder.' Ett sa: 'Du gör ett bra arbete. GA är den enda på jorden som vi stöder.' Det överraskande var att alla var postade i kuvert från postbox 885, Glendale, Kalifornien. Adamski medgav skriftligt att de symboliska budskapen kom från rymdbröderna och var äkta. Detta skrev han till flera av sina medarbetare. Som en följd av detta medgav han kännedom om postbox 885 och sammankopplade sig själv med annonsen från denna adress. Men fullständigt emot dessa fakta skrev Adamski följande och sände det till en vän i Kanada. Det var daterat 11 dec. 1963. 'Jag tror att Mr Honey skulle kunna svara en hel del på den där Glendale-episoden — eller hans grupp skulle kunna. Det var början till vad som nu sker. Vid den tiden sa jag det var o. k., eftersom ifall det inte hade hänt som det gjorde, skulle vi i dag

SPACE PEOPLE NEED CONTACTS

CAN YOU QUALIFY?

Write For Free Particulars

BOX 885

GLENDAL, CALIF.

CAROL, M. G.

PROF. G. ADAMSKI

Speaker and Teacher of Universal
Laws and the Founder of Universal
Progressive Christianity, Royal Order
of Tibet and the monastery at
Laguna Beach

Headquarters
Hotel Castle Green
99 S. Raymond Ave.

Pasadena
California

Published by

The Royal Order of Tibet

Compiled by

Professor G. Adamski

Copyrighted 1936

by

The Royal Order of Tibet

inte veta, vem som står bakom vad.' Detta är ett förvånansvärt påstående som Adamski gör. Det antyder förstås att jag var mannen bakom händelserna förknippade med postbox 885 och att Adamski ljög för sina medarbetare bara för att försöka få fram sanningen. Här är några exakta citat från brev som Adamski skrev till olika medarbetare, sedan de frågat honom om de symboler, som de mottagit från postbox 885, Glendale, Kalifornien: 'Så hieroglyferna som... en del av er fått — den grupp Honey säger sig arbeta med, skulle antagligen kunna förklara det.' — 'Ni har kanske fått hieroglyferna liksom andra. Det är ingenting att bli oroad eller upprörd över eller tro att något är fel, eftersom de stöder oss. Det är en ny grupp rymdmänniskor här som har ersatt dem som varit här så lång tid, och de har kanske vidtagit andra åtgärder för att försäkra dem som arbetar för saken att de är tillfredsställda med deras arbete. Vad beträffar adressen (postbox 885) kan de ha använt sig av den med någon annan för att få reda på hur reaktionen skulle bli. Jag skall ta reda på mer om det längre fram. — — —' Till en annan medarbetare skrev han:

'Det är en del nya pojkar här som har ersatt dem som varit här en bra tid, och vilka deras idéer är och varför de gjort detta, har jag inte blivit informerad om, men kommer att bli förr eller senare. När nya grupper kommer hit för att hjälpa oss går de tillväga på annat sätt än dem som var här före dem så jag skulle inte låta någonting sånt bekymra mig, och deras annonser eller adress som ni talar om, kunde vara lånad eller kanske de använder den som en test på vissa i detta område.' I S.P. Newsletter, mars 1963, sid 4, paragraf 5, skrev Adamski följande om hieroglyfbreven: 'Nyligen sändes ett antal brev ut av rymdfolket till ett antal personer, och en del fick mer än ett. De sändes ut som en test på deras ödmjukhet och uppriktighet, ty de utpekade svaghet och missförstånd hos somliga.' Artikeln fortsätter med att säga att det på Saturnus samtycktes till planen att använda breven. I en del fall förnekar alltså GA all kännedom om breven, i andra fall säger han att de var en test och hoppas få reda på detaljer senare, och i det sista citatet säger han att det samtycktes till idén på Saturnus! Adamski på-

Universe means not just our solar system but space without circumference in which dwell billions of our solar systems.

~~SPACEBROTHERS~~
The Royal Order of Tibet is interested only in revealing what is thought to be mysteries so that they may be used practically in the present field of life where man may understand his fellowman by understanding the laws which rule all creatures, thereby awakening from the dream-life to the reality which leads to Mastery.

~~It is an Order based on the highest and the simplest teachings in the field of Mastery and anyone applying the teachings by living them will prove to themselves the statement made by the Order, "that Mastery is obtainable without denying themselves anything, but learning to balance up oneself. This means going back to normalcy, for that is Mastery."~~

By PROF. G. ADAMSKI.

står att han var på Saturnus 27—30 mars 1962."

Mr Honey tror inte att Saturnusresan ägt rum i det fysiska, och han vägrade att publicera något därom i S.P. Newsletter.

Adamski var kraftig motståndare till mediumism. Men Honey berättar att han och andra personer var närvarande när GA gick i trans och uppgav att Orthon talade med hjälp av hans stämband. Adamski sa att det i hans fall inte var fråga om vanlig trans utan "hypnotiskt dikterande" som "bröderna" använde för att få fram upplysningar till honom. "Nonsens", säger Honey. "GA betedde sig precis som andra medier."

Det är Honeys tro att Adamski till slut blev offer för psykiska krafter och falska rymdmänniskor och missleddes till diverse dumheter och lurades tro att en psykisk upplevelse han hade, var en resa i den fysiska världen till planeten Saturnus.

Det ovan återgivna är väl det viktigaste i Honeys kritik av Adamski. Men Honey skriver också: "Det är ett absolut säkert faktum att Adamskis ursprungliga kontakt i öknen verkligen ägde rum och att han var med om åtminstone två resor i rymdfarkost. Mina bevis kommer från olika källor, av vilka ingen har förbindelse med Adamski. Det är ett faktum att dessa två resor är kända för underrättelsetjänsten i flera olika stater."

Vad svarar Adamski på Honeys anklagelser? I ett brev till SÖKARENs red. går han inte i svaromål på någon enda punkt men skriver ändå ett rätt långt brev med synpunkter bl. a. på Honeys personlighet, dennes arbete som agent under kriget, religiösa bakgrund, förmodade engagemang i den s. k. tystnadsgruppen, som Adamski sa motarbetade honom och "saken". *

De amerikanska UFO-grupperna NICAP (5.500 medl.), AMUFO (500), SAUCERS (4.000) och APRO (800), som räknas bland de största och bästa och ger ut goda UFO-tidskrifter avvisar **alla** kontaktberättelser. Samma gör den gamle tefataren Ray Palmer som ger ut det välkända magasinet "Flying Saucers". — NICAPs direktör är major Keyhoe, författare till flera UFO-böcker och

-artiklar. NICAP publicerar "The UFO Investigator". — APRO leds av makarna Lorenzen och publicerar "The APRO Bulletin". Svensk representant är f. amanuensen Gösta Rehn, som översatt Keyhoes "Flygande tefat — observatörer från världsrymden?". SAUCERS utger tidskriften "Saucer News" (4.000 pren.).

En undersökning av amerikanska tefatsgrupper som gjorts av Jacques Vallée, visar att av 25 grupper som kunde studeras, avvisar sju alla kontakthistorier, två anser att kontaktfallen bör undersökas liksom alla andra rapporter, fyra anser att kontaktberättelser **kan tänkas** vara sanna — tolv grupper godtar dem, i vissa fall med förbehåll.

De UFO-böcker och -författare som enligt Vallées undersökning rekommenderas av de amerikanska grupperna, är i första hand Keyhoe (13), Ruppelt (10), Michel (7), UFO Evidence (7) och Coral Lorenzen (6). Av de "kontaktade" sätts Fry främst (5), följd av Adamski (3).

De mest signifikativa UFO-fallen anses vara "Socorro" (8) och "Washington" (7). Adamski får ett (1) förord!

Det är nu att märka att de amerikanska ufologerna har tillgång till ett mycket mer mångskiftande material än vi i Sverige. Hos oss har Parthenons urval fått stort inflytande över ufologernas bedömning.

Utan att gå in på några avgörande, bevisande fakta, vill red. hävda att de olika "kontaktades" berättelser knappast kan förlikas med varandra. Adamski tog avstånd från alla andra som skrev om kontakter. Albert Bender säger att det är han och ingen annan som vet sanningen om de flygande tefaten. — Dino Kraspedon uppger att alla planeter i vårt solsystem utom Jupiter och Saturnus är bebodda; enligt Admaski är allesamman bebodda. Etc., etc. Var och en tycks beskriva en egenvärld utan anknytning vare sig till verkligheten eller andra kontakthistorier.

Men intressant är att de kontaktade ofta gör ett klart intryck av att själva tro på sina berättelser. Redaktören för Saucer News, Jim Moseley, berättar t. ex. att han trodde att Albert Bender bluffade ända tills han träffade honom, då han fick intrycket att Bender berättade om någonting som han va-

rit med om; men Moseley tror att Benders upplevelser var av psykisk natur och att Bender under dem aldrig lämnade sitt eget hem.

Beträffande Adamskis "eldflugor" och Elisabet Klarers "blå ring av dis kring jorden", iakttagelser som bekräftats av astronauter, kan det ju vara så att **om** upplevelserna är av psykisk natur, likväl under dem en del korrekta iakttagelser kan ha gjorts. Personer som upplever astral projektion — ett psykiskt fenomen — kan se vad som händer på främmande platser. *

Det kan här vara skäl att tänka litet på ett annat fenomen, som inte längre förekommer men som kan tjäna som jämförelse. Förr, under ännu mörkare tider än vår, brändes en stor mängd kvinnor som "häxor". Det är ett faktum att åtskilliga av dessa själva trodde att de haft "umgängelse med djävulen" — inte ens tortyr kunde i vissa fall få dem att ändra på sina uppgifter. Kanske var deras upplevelser, psykologiskt sett, av samma art som de "kontaktades"? *

Det är inte så att SÖKARENs red. ogillar den filosofi som Adamski m.fl. presenterar och därför angriper dessa personer.

Det är väl sanningen (dvs. fakta) som vi alla söker?

*) Adamski avled i april förra året.

**) Foto i SÖKAREN nr 2, 1966.

***) Menger uppger dock nu att en av hans berättelser om kontakt med rymdmänniskor varit osann. Den s.k. Highbridgehändelsen var en bluff som han enligt sin nuvarande uppgift utförde i samarbete med försvarsministeriet (!) för att testa folks reaktioner på kontakt med främmande väsen. Pressen gjorde stor affär av händelsen, som blev en sensation. Med material och idéer som Menger mottog från försvarsministeriet, företog han en föredragsresa, där han berättade om den falska kontakten som om den varit verklig.

Dessa nya uppgifter som Menger ämnar publicera i en bok, har han lämnat i brev till den kände UFO-publicisten Gray Barker, och de har vidarebefordrats till allmänheten av Jim Moseley, redaktör för Saucer News.

Menger hävdar dock fortfarande att den bok han skrivit, »From Outer Space to You», bygger på verkliga händelser.

VÄNTAN

Universum är fullt av magiska ting, vilka tålmodigt väntar på att våra själsförmågor skall skärpas.

Eden Philpotts.

Vår älskade Dadaji

Djup och vacker är älskade Dadajis kärlek till de fattiga och svaga. Han ser i dem levande bilder av Kärlekens herre. Med barnaliktande, av under fyllda ögon rör han sig bland dem och tjänar dem med särigen tillgivenhet.

I sin klädnad och diet är han alltid enkel och, som endast de största, upphöjd i sin enkelhet. Han äter mycket litet, och han tycker om att bära kläder av handspunnen, handvävd khadar. Under flera år har han inte erfärut vad det är att vara mätt. Han har ålagt sig disciplinen att äta mycket litet, eftersom han vet att millioner av hans landsmän inte ens får så litet. Det är nog, säger han, om våra kläder skyddar oss från kylan och om födan ger oss tillräcklig kraft att kunna tjäna dem som lider nöd.

Han har haft en liten trästicka som han brukat riva sig på ryggen med. En rik beundrare i en välkänd juvelerarfirma i Calcutta lät göra honom en vacker "rivsticka" av silver. "Jag kan inte ta emot en så onyttig gåva", sa han. "Ge mig sådant som jag kan skänka bort till de fattiga och behövande."

Han är alltid lycklig när han får ge till de behövande. Han ger dem

sina pengar, sin tid, sin energi. En tiggare med naken kropp bad honom om hans skjorta; han lämnade den ifrån sig på fläcken. Tiggaren begärde att få hans mössa; han gav bort mössan också. Och i hans ansikte spelade ett vackert leende så som man kan finna endast hos dem som insett glädjen i ett liv i självförnekelse.

Hans livs väsentliga kvalitet är, som det synes mig, gudomlig medkänsla och ömhet för alla dem som den grymma världen trampar på, dag efter dag. Jag var med honom under de få dagar han satt i Karachifängelset för att ha startat en satyagrahakampanj för ett socialt-religiöst ändamål. Jag såg med vilken ömhet han mötte "tjuvar" och "mördare", "syndare" och "banditer". När de fick veta att en "gudsman" var deras kamrat, kom de till honom; de såg i hans ögon ljuset hos en broder, och de öppnade sina hjärtan för honom och bekände helt de brott de hade begått. Och ofta glittrade deras och Dadajis ögon av otorkade tårar. "De är mina vänner och bröder", sa Dadaji till mig. "Och jag är glad att kunna vara i deras mitt och bära vittne om Guds kärlek och barm-

härthet." Jag erinrade mig Dostojevskis rörande ord: "Broder, frukta inte för människornas synder. Älska en människa även i hennes synd, ty sådan kärlek är gudomlig kärlek lik, och det är den högsta kärleken på jorden."

Djupt i hans hjärta bor övertygelsen att det varken finns synd eller syndare. Det finns bara Gud och Hans manifestationsstadier, alla i kamp för att nå Målet. "Det finns", säger han, "en skatt som Gud ger i mörkret; och syndare är närmare Kärlekens Konungarike än de självrättfärdiga." Hans dagliga bön strålar av följande rörande ord:

"Oh, Herre, ha barmhärthet med dem som människor har gjort till brottslingar genom att förvägra dem arbete och bröd och sedan, i deras hunger och förödmjukelse, satt dem i fängelse!

Oh, Herre, torka tårarna hos dem som människorna lämnat utan hänsyn och gjort till skökor eller alltför svaga för att stå emot frestaren och förtryckaren!"

Dadajis medkänsla begränsas inte till människor, den omfattar alla varelser — och även träd och blommor. Han vill inte plocka blommor, han säger att blommor har sina familjer och de får inte skiljas från varandra. Detta är skälet till att han inte accepterar blomstergirlander.

Hans själs kvalitet avslöjas också klart i hans behandling av djur. Han kan inte foga sig i djurens lidanden under slaktarens grymma hand. "Att inte älska fågel och få vore för mig att inte älska Herren", säger han. "För Hans barn är fågel och få inte ringare än mänskliga varelser." Hans dagliga bön innefattar följande önskan: "Välsigna, oh Herre, broder-fågel, broderkreatur och broder-träd! Välsigna alla Dina skapelser! I dem alla kan jag se en återglans från Ditt ansikte!"

Han ger föda åt fåglar och kor och getter och herrelösa hundar som hemsöker gatorna för en bit bröd. Hans kärlek till djur går långt. Honungsbin bygger sina kupper i närheten av hans rum och

Dadaji.

ingen vågar ofreda dem. Någon som hade blivit stungen av dem mer än en gång, sa till honom: "Hur kan bin och människor leva tillsammans?" — "Låt då människorna flytta", var hans tysta svar.

En flicka i späda år kom en dag för att träffa Dadaji. Hon kom över högländerna från en avlägsen plats. Hennes tillgivenhet för Dadaji var djupare än ord kan beskriva. Hon kallades "Aruna". Och Dadaji sa till henne: "Mitt barn, ditt namn är Aruna. Vad tror du är mitt namn?"

Raskt svarade flickan: "Dadaji, ditt namn är Sri T. L. Vaswani."

"Nej", sa Dadaji. "Ditt namn är Aruna. Och mitt namn är "Karuna!"

"Karuna" betyder medkänsla. Sant är det att ett av de många namn som bäres av denne namnlöse som vi kallar Dadaji, är Medkänsla. Hans livs väsentliga kvalitet är medkänsla och ömhet för alla dem som den grymma världen trampar på, dag efter dag. Han dömer ingen — inte ens tjuven och brottslingen, inte heller dem som samhället betraktar som syndare och "fallna" människor.

För honom är det detsamma att se lidande och att skänka medkänsla. En fattig man mötte honom en dag. Då han såg sympatins ljus i Dadajis ögon, sa han: "Oh, du de vänlösas vän! När vi lämnar dig, vart skall vi gå? Hjälp mig. Jag svälter, mina barn svälter. Ge mig någonting!"

"Hur mycket skulle du behöva, broder?" frågade Dadaji.

"Inte mer än tio rupier!"

Den broder som hade hand om "välgörenhetsfonden", ombads av Dadaji att ge den fattige tjugofem rupier. Beloppet gavs honom omedelbart.

Senare sa denne broder till Dadaji: "När de fattiga möter dig, ökar de plötsligt sina krav. När jag träffade den här mannen i afton, bad han om endast tre rupier, men jag fick inte sådant intryck av honom att jag ville ge honom ens så mycket."

Dadaji log ett sorgset leende, när han sa: "Jag förvånar mig inte över vad de begär. Jag är bara förvånad över att de ber om så litet!"

Dadaji har en djup kärlek till hela människosläktet. Och en djup känsla för rättvisa. Hans ansikte återger ren godhet och kärlek, vilket lämnar ett outplånligt intryck

hos alla som träffat honom. Hans budskap finns i några få enkla ord: "Vakna upp, vakna upp ur sinnenas slummer! Ta emot Guds nåd och gå ut i världen, där mörker råder, och bär ljus med er, det enda ljuset — kärlekens ljus! Ge er kärlek åt alla! Dela allt ni har med alla! Att leva är att dela med sig, att ta på sig!"

I hans liv och i hans lära är det en tonvikt på arbetet. Livet får inte ödslas bort i lättja. Livet har getts oss för arbete. "Verka medan dagen är", skrev han i ett budskap till en ung man, "ty natten kommer då ingen människa kan verka!" Verka! Skapa! Och vad än du skapar, måste du dela med de fattiga och ensamma. "Verka, oh människa!" är Dadajis kallelse till oss alla. "Men glöm inte att Han, Herren, är den Enda Arbetaren, den Enda Inspirationen till allt arbete, all aktivitet!"

Hur olikt är inte detta den moderna aktivitetskulten! Den moderna människan arbetar för att skaffa sig pengar. Hon arbetar från gryningen till skymningen för att samla mer och mer av det gula grus vi kallar guld. Dadaji vill ha oss att verka inte för att samla alltmer åt oss själva utan för att vi skall kunna ge allt vi har och allt vi är i de fattigas och ensammas tjänst.

Hur enslig är världen! Och hur sorgsen! Varför är det så? Vem vet? Vem har svaret? Dadaji säger att vi kanske inte förstår dessa varför. Men detta måste vi alla göra: Vi måste åkalla Guds namn och ge av vår medkänsla till de sorgsna och trötta. Vi måste frambära hoppets och tröstens budskap till de lidande och sörjande, de fattiga och eländiga i denna värld som av skäl vi kanske inte förstår, är en värld av lidanden och mödor.

Högst rörande är de ord som Dadaji skrev en dag i ett brev till någon som var honom kär:

"Jag är en eremit. Och jag bor i ett hus vid sidan av vägen. Och jag ser människor röra sig förbi, en del goda, en del dåliga, liksom jag själv är god och dålig. Men här, vid sidan av vägen, stannar jag med en längtan i mitt hjärta att jag måtte få bli en allas tjänare, en människans hjälpare."

Ja, boende vid sidan av vägen har vår älskade Dadaji blivit en allas tjänare, en människans hjälpare, en helare av människohjärtan. I visdom och kärlek hjälper han

många av dem som kämpar genom livets mörka skog. Hans ansikte strålar av den kärlek som uppfyller hans hjärta, och i hans uppsyn är frid, född av djup tro på Gud. "Lyckligt är mitt hjärta", säger han, "som gläder sig åt enkla, dagliga uppgifter och lämnar resten åt Gud, som skapar vår bestämmelse."

Med denna övertygelse fortsätter han sitt arbete vid sin höga ålder och med försvagad hälsa. Från den stol där han sitter — och från vilken han inte kan förflytta sig — när han ut och rör vid hjärtan och sinnen hos oräkneliga män, kvinnor och barn. Han ger hopp åt hjärtan som är stela av fruktan och ängslan. Han lyfter upp bilden av människan till Guds skönhet. Han bönfaller alla att tro på religionernas broderskap, rasernas enhet, kamratskapet inom hela skapelsen. Han kallar oss var och en att bli en mänsklighetens tjänare och hjälpare.

J. P. Vaswani.

Texterna av och om »den älskade Dadaji», Sri T. L. Vaswani, är hämtade från boken »Born to Serve», född att tjäna, som utgivits med anledning av Dadajis 87-årsdag den 25 november förra året. Boken är på 128 sidor och utgör egentligen två nummer av den tidskrift, »East and West Series», som ges ut av Gita Publishing House, 10 Sadhu Vaswani Path, Poona I, India.

VAR LIK EN TUSENSKÖNA!

"Vad är Gud?" frågade de mig en dag.

Och jag svarade: "Gud är ljusens Ljus — Centralsolen."

De frågade mig igen: "Hur kan vi komma i kontakt med Ljuset, Centralsolen?"

Och jag sade: "Var lik en tusensköna. Så som denna blomma vänder sig mot solen, låt era hjärtan vända sig mot Gud!"

De frågade mig igen: "Hur kan vi bli som en tusensköna?"

Och jag sade: "Varen fyllda av längtan! När ert liv blir en längtans blomma som var dag ser mot Honom, blir ni välsignade!"

Det är sant att mycket få har verklig längtan efter Gud.

Därför är det också sant att de flesta av oss har mörker inom oss. Det är natt i våra hjärtan.

För in ljus i hjärtat och du skall bli en källa från vilken glädje och välsignelse ges åt många.

GIVANDETS ÄVENTYRARE

Den som har mycket, ber man om mycket. Har du mer än andra av välstånd, hälsa, talanger, framgång, styrka, inflytande, lycka? Då måste du ge för andra — i större mått!

Bli en givandets äventyrare! Ge dig själv! Investera dig själv och allting du har i Livets Bank. Ge dig själv som en människa till Människan, som en livsenhet till allt liv.

Är du konstnär? Måla inte tavlor endast för skönhetens skull!

Är du en lärare? Lev inte för dina studier endast!

Är du affärsman? Lev inte för affärer blott!

Offra åtminstone en del av ditt liv för andra.

Mycket sanna, mycket djupa är Jesu ord: "Den som mister sitt liv, skall finna det!"

JAG VET INTE MYCKET

Det är inte mycket jag vet. Bara att det finns lidande i världen. Och att män och kvinnor vandrar i mörker.

I en sådan värld låt mig få gå omkring och ge kärlek och medkänsla åt alla. Låt mig få tjäna de fattiga och brutna, tjäna mina broder och systrar, tjäna fåglar och kreatur och alla varelser i vilka livets ande finns.

Låt mig inte få ödsla bort kraft på frågor och dispyter. Låt mig få tända några ljus på den lidande skapelsens altare.

Om jag möter en hungrig, låt mig få ge honom mat att äta; inte fråga varför han är hungrig, när så många andra sitter till bords vid festmåltider.

Om jag möter en naken, låt mig få ge honom kläder att ha på sig; inte fråga varför han skälver av köld i vintriga nätter, när så många har sina garderober fyllda till överflöd.

Och om jag möter en människa som gått vilse i synd, låt mig få visa henne min medkänsla och med en sång eller ett ord av kärlek föra syndaren till Anden; inte fråga varför han gått syndens väg.

Låt mig få föra till Anden genom att väcka den längtan som finns latent hos alla.

Låt mig få leda människor ut ur mörker till ljus!

I ÄREN KONUNGAR!

Mäster Eckhart var en tänkare, siare och rishi av det renaste och klaraste ljus. Och om honom berättas en fin liten historia.

En dag, när han är i sitt meditationsrum, ser han framför sig en vacker gossgestalt. Och Eckhart säger till denne: "Var kommer du ifrån?"

Gossen säger: "Jag kommer från Gud."

"Var lämnade du honom?" frågar Eckhart.

Gossen svarar: "Jag lämnade honom i de renas hjärtan."

Och slagen av svaret säger Eckhart: "Vem är du?"

"En konung!" svarar gossen med lugn värdighet.

"Var är ditt konungarike?" frågar Eckhart.

"I hjärtat", blir svaret.

Eckhart tar med gossen till ett annat rum och säger till honom: "Välj ut den klädnad du vill ha, och ta den med dig!"

Gossen säger: "Det är inte värdigt en konung att ta — en konung måste ge!"

Och gossen försvinner!

Berättelsen innesluter en tanke. I ären konungar! Varje själ är konungslig. Ni är inte de svaga, obetydliga individer ni inbillar er att ni är. Ni är större än ni tror. Inom er finns en gömd **shakti**, en evig kraft. Låt den komma till uttryck, och ni kan sätta världen i rörelse. Denna **shakti** (kraft) uttryckes så mycket som ni är osjälviska, oegennyttiga.

Ni är konungar. Det är inte värdigt en konung att bemäktiga sig: en konung måste ge osjälviskt. Ge hopp och styrka och kärlekens sol till så många som ni kan.

DEN NYA RELIGIONEN

Ack, smutsig och blodfläckad är denna "civilisation". Ty ännu skju-ter vi fåglar och ännu förslavar vi arbetsdjur och ännu slaktar vi kreatur för att äta deras kött.

Denna civilisation är byggd i kreaturens blod och de eländas tålmod.

Denna civilisation måste bereda plats för någonting större än sekulariserad socialism — för en ny vision av Det Enda Livet i allt.

Vårt trängande behov är en religion som består av vördnad för allt liv!

GITA FÖRENKLAD

Det var en stjärnklar natt och flodens vatten var milt. Och jag såg båtkarlen fara.

"Varthän?" frågade jag.

"Till den andra stranden", sade han. "Där väntar på mig en broder, som har ont i sin fot. Han har kallat på mig. Vill du också komma med?"

Jag steg ut i båten och såg den snabbt klyva de mörka vågorna. Vi nådde fram till den andra stranden, vi såg ett ljus brinna i ett rött tegelhus. Och båtkarlen frågade mannen som hade ont: "Hur har du det, broder?"

Den sjuke log. Hans ansikte lystes upp av glädje. Han sade: "Du har kommit, du har välsignat mig, du har till hälften gjort mig frisk. Det finns ingen jordisk skatt så rik som enkla ord av kärlek."

Och jag frågade båtkarlen: "Vem har lärt dig orden som är bot för människohjärtat?"

Och han sade: "Jag lärde dem vid meditation över en helig Sång."

"Vad heter den?" frågade jag.

Han sade: "Den kallas Bhagavad Gita, Frälsarens Sång."

"Vad lär den Sången ut?" frågade jag.

Båtkarlen svarade: "Läran finns i denna enda lilla önskan:

O Du, Ljusets Fader!
stråla in i mitt hjärta

och gör det rent

så jag kan tjäna de fattiga och de eländiga

i den kärlek som är sång och bot!

FÖDD ATT TJÄNA

I min själs vända utropade jag: "Låt mig få gå bort till bergens höjder, ty där är frid, men här är strid och lidande."

Mästaren sade: "Glöm aldrig, mitt barn, att du är född att tjäna! Så bli kvar här och arbeta i de eländiga byarna och de mammon-behärskade städerna!"

Och jag sade: "Mästare! Bergens frid finns inte här, överallt är larm och oljud."

Och jag såg Mästaren gråta, och han sade: "Mitt barn, här är lidande, och mina söner och döttrar vandrar i mörker. Gå ut och tjäna dem, mitt barn, och led dem ut ur mörkret till ljuset!"

T. L. Vaswani.

I inledningen till artikeln *Evangeliet om det fullkomliga livet* i SÖKAREN nr 1, 1966, inbjudes till kommentarer. Jag skulle kunna fylla både ett och två nummer av denna tidskrift med synpunkter på artikeln — men jag skall begränsa mig till några enkla, lätt tydbara anmärkningar.

1. Var verkade Ousley som präst och vilken utbildning hade han? Har han själv översatt skriften eller har någon annan gjort det — i så fall vem? En översättare måste vara specialist på arameiska och ha specialutbildning att läsa en sådan gammal skrift som det här skulle vara fråga om.
2. Vad heter det buddistiska kloster, där manuskriptet påträffades, och var är det beläget?
3. Hur länge vistades upptäckaren/översättaren i klostret — eller fick han med sig originalskriften till Europa?
4. Har inte upptäckaren/översättaren meddelat sig med andra som fått studera det stora fyndet? Ty det skulle i sanning ha varit ett fynd som skulle ha väckt uppseende i hela den kristna världen och måst leda till närmare undersökningar.

Innan dessa frågor fått ett tillfredsställande svar, kan inte skriften tillmätas något som helst historiskt värde. Om den sedan kan innehålla några goda lärdomar, är det en sak för sig.

Som auktoritet åberopas »den kände danske professorn i religionshistoria Detlef Nielsen.» Denne uppges ha påstått att Nya Testamentets skrifter nedskrevs under en tidrymd av ca 100 år, nämligen mellan åren 50—150. Till detta kan anmärkas följande. Mellan åren 90—150 författades ett antal skrifter av framstående kyrkolärare, som levde under tiden närmast efter apostlarna. Två av dessa, biskoparna och martyrerna **Ignatius** och **Polykarpos**, var båda barn- och ungdomskamrater hos aposteln Johannes. **Alla dessa författare ansluter sig till innehållet i de fyra evangelierna och de apostoliska breven!** De citerar på mer än 100 ställen från Nya Testamentets skrifter — men har inte ett enda citat från något annat »evangelium». Hade det funnits något annat, borde åtminstone något citat ha kommit med därifrån.

Och så var det mötet i Nicea och de ständigt upprepade påståendena om att omarbetningar, uteslutningar och tillägg skall ha gjorts efter beslut på mötet. — Men det var **kejsaren** som uppdrog åt kyrkliga personer att undersöka och utjämna de skillnader som fanns. Det var inga stora skillnader. Men med det anseende som skrifterna ägde, borde det inte finnas ens små avvikelser. Gamla Testamentet ansågs ju i minsta detalj

Viktor Vallberg:

ETT FÖRSVAR FÖR NYA TESTAMENTET

vara inspirerat av Gud. Nu erhöll även Nya Testamentet samma anseende. Olika heter som förekom, gällde endast små skillnader i stavning, böjning av en del ord o. dyl. Sådana olikheter anges i de upplagor av det grekiska N.T. som vi använder.

Det äldsta manuskript som finns, tillkom mellan 150—200. Det är visserligen inte fullständigt men innehåller en stor del. Det stämmer med de evangelier som vi har. Alltså kan inte några större förändringar ha skett efter den tiden. En del »falska evangelier» skrevs visserligen ända fram till ett par århundraden efter Jesu tid. De flesta av dessa är kända till innehållet och har ingenting nytt att meddela utan omskriver i allmänhet och fantiserar i anslutning till de äkta evangelierna.

En ytterligare anmärkning kanske bör göras. Ordet »opsom» är felaktigt. Det heter **opson**, och enligt det fullständiga grekiska lexikon som torde finnas, betyder det: 1. efterrätt, 2. fisk. Det var således olyckligt att välja just det ordet som motsatsen till fisk. Efterrätt betyder det antagligen därför att fisk var avslutningen på måltiden.

Tilläggas kan slutligen att enligt kyrkohistorikern **Harnack**, som inte gärna överträffas i lärdom eller förmåga, var de fyra evangelierna spridda i avskrifter i det romerska riket redan i början av hundratalet: 100—110.

Anm. Det är sant att ifrågavarande skrifts historia förlorar sig i ett fullständigt dunkel. Detta förhållande är dock självfallet inget avgörande bevis för att inte dess ordalydelse kan gå tillbaka till kristendomens början.

SÖKAREN vill nu inte föra någon polemik i denna fråga, men det skall sägas att om en omskrivning av kristna skrifter har skett, så har denna naturligtvis omfattat alla sådana skrifter, inte bara evangelierna. En korrigerings kan inte ha skett så sent som efter kyrkomötet i Nicea 325 som professor Nestle lär ha skrivit och som vi citerade i artikeln i nr 1. Men det är väl fullt tänkbart att en systematisk bearbetning av kristna texter skett vid slutet av 100-talet, långt över ett århundrade efter Jesu död och då alla hans samtida avlidit och före tillkomsten av de äldsta nu kända originalmanuskripten? I samband med denna procedur skulle alla inte korrigerade kristna dokument ha förstörts. — Från 100-talet finns ju endast ett par små fragment, vilka dock inte innehåller några nya läsarter. Det är ett fragment som daterats till omkring 125 och innehåller Joh. 18:31—33, 37—38 med en del av Pilatus förhör med Jesus. Så tre fragment med spridda delar ur Matt. 26, daterat till 100-talets slut. — De äldsta mer omfattande handskrifterna är från omkring 200 och början av 200-talet. (Se »Inledning till Nya Testamentet» av Lindeskog, Fridrichsen, Riesenfeld, sid. 311—324.) Nestle och Hennekes kommentarer som citeras i förordet till Evangeliet om det fullkomliga livet, är tydligen gjorda utan kännedom om handskrifter från 200-talet, vilka påträffats så sent som vid slutet av 1800-talet och till vår tid.

Med ordet **opson** är det väl så att det betyder efterrätt men kan betyda fisk? Och det var det som hävdades i förordet: ordet **opson** är inget bevis för att Jesus åt fisk — efterrätten kan ha bestått av annan föda. Bibelöversättningen anger som faktum vad som endast är en möjlighet.

(Det finns en dansk översättning, »Evangeliet om det fuldkomne liv», som kan erhållas från Forlaget Ny Tid og Vi, Frederiksborgsvej 60, Allered, Danmark.)

Red.

KARIN EK

DEN TIDIGA MORGONEN

Den tidiga morgonen lägger sin kind mot mitt fönster och andas med lätta, lyckliga andetag. Det är den stund som är tystast och renast i världen... — långsamt, högtidligt fylles rummet av dag.

De första spåda gryningsfläktarna darra mot öppnad ruta — luften blir rosig blå. Plötsligt — varligt — hörs i en orörd tystnad svalans pip från boet med ungar små.

Mjukt och lågt — ur dunets yrvakna dunkel kvittrar lycklig moder för sovande hus... men i stigande morgon störtar på blixtrande vingar fadern sig jublande ut i ett hav av ljus.

Ett äventyr vid Petit Trianon

Av ALFRED SVANQVIST

Sensitiva människor ser ofta »krigshärar» och även annat folk, vilka i klädsel och uppträdande erinrar om förgångna tider. Dessa besynnerliga uppenbarelser tar vanligen ingen notis om nutidsmänniskorna och tycks ej märka dem. Den sensitive skådar då sannolikt händelser ur det förflutna, men skådandet är sällan ömsesidigt från båda ändar av tidsräckan. Det är inga andar som uppenbarar sig vid dylika tillfällen. Spökerier har många orsaker, och här är säkerligen en av dem. Medier som besöker gamla historiska ställen, t. ex. Gripsholms slott, får stundom skåda scener ur det förflutna. Just på Gripsholms slott har det många gånger inträffat. Erik XIV, Johan III och Gustaf IV Adolf som suttit fångna på det gamla minnesrika slottet, har visat sig för synska personer i olika situationer, vilka aldrig stått i någon relation till nutiden. De har uppenbarat sig för sena tiders barn utan en aning om att de blivit sedda av dessa. Vid sådana tillfällen står nutid och förfluten tid i kontakt med varandra utanför den fysiska tiden. Frågan blir då om en kontakt någon gång kan bli ömsesidig.

År 1911 utkom i England en bok med titeln **An Adventure** (ett äventyr). Den var skriven av miss Anne Elisabeth Moberly och miss Eleanor Frances Jourdain. Miss Moberly var född 1846 och biskopsdotter. Sistnämnda faktum var antagligen den merit som mest bidrog till hennes utnämning till rektor vid S:t Hughes kvinnliga college i Oxford. Hon hade ingen akademisk examen. Miss Jourdain far var kyrkoherde. Hon hade tagit universitetsexamina i England. Därpå blev hon fil. dr. i Sorbonne och rektor för en internatskola för flickor. Slutligen blev hon biträdande rektor vid S:t Hughes. Hon var född 1864.

I miss Moberlys släkt låg anlag för **second sight** (synskhet) och troligen även i miss Jourdain. Ingendera intresserade sig nämnvärt för okultism. Spiritualismen avskydde de. Det varnades ju i bibeln för den.

I **An Adventure** berättades det om ett psykiskt äventyr som författarinnorna hade upplevt i sensommaren 1901 vid lustslottet Petit Trianon. Boken innehöll ej blott en första gemensam upplevelse som grundade sig på redogörelser som de utarbetat var för sig, praktiskt taget oberoende av varandra, utan även allt som hände vid senare besök på platsen, och alla undersökningar vilka anställdes för att finna ut sanningen i de egendomliga händelserna.

Båda damerna hade ringa kännedom inte blott om de båda slotten Trianon (Grand Trianon och Petit Trianon) utan även om själva det kungliga palatset i Versailles inte långt därifrån. Miss Jourdain, som mycket intresserade sig för franska förhållanden och talade franska flytande, hade ofta kommit över till Paris med skolklasser, men märkvärdigt nog besökte hon aldrig den stora stadens omgivning. Miss Moberly hade studerat franska i skolan och förstod språket utan svårighet, när hon hörde det talas, men hon tycks ha haft den brittiska motviljan mot att tala annat än engelska.

En dag begav sig de båda lärarinnorna till fots på väg till Marie-Antoinettes lustslott. Grand Trianon passerade de på vänster hand och kom ut på en bred körväg, som egendomligt nog verkade alldeles öde. Slutligen såg miss Moberly en kvinna som skakade en duk ut genom ett fönster, och hon hoppades att hennes väninna skulle fråga kvinnan om vägen, men det blev ej av. Hon gick förbi som om hon ingenting sett. När sedan en smal väg erbjöd sig, trodde de den ledde till slottet och vandrade upp för den. Uppe på stigen såg de två män, som de ju kunde fråga.

Åtskilligt i dessa mäns klädsel och utseende verkade dock besynnerligt. Först tog damerna dem för trädgårdsmästare, ty det stod en skottkärra i närheten och en spade låg bredvid. Vid närmare beskådande såg emellertid männen ut att ha högre befattningar. De bar en slags uniform: lång, grågrön rock och liten, trekantig hatt. Männen

blickade allvarligt och kanske en smula överlägset på damerna. På dessas fråga om vägen bad de dem fortsätta i samma riktning.

Under sin fotvandring greps miss Moberly och miss Jordain plötsligt av ett dystert svärmod. Det tycktes inte finnas minsta anledning till en sådan känsla, men där var den. De sade dock ingenting till varandra därom.

Framför sig såg de inne i en tät skog en rund byggnad, överskuggad av träd. De tyckte den liknade en trädgårdskiosk eller en musikesträd. Joniska pelare höll upp ett cirkelrunt tak. Omgivningen tedde sig mycket onaturlig, och deras dystra sinnesstämning ökade. Skogen bakom »kiosken» föreföll ej längre stå i en tredimensionell rymd. Den tycktes liksom invävd i en jättelik tapet eller gobeläng. Inga nyanser av ljus och skugga märktes, ingen vind rörde trädkronorna. En intensiv stillhet rådde.

Vid kiosken satt en man. Han vände på huvudet och såg på dem. Hans klädsel avvek tydligt från deras egen tids. Damerna tvekade om vägen. Miss Moberly sade då till miss Jourdain: »Vilken väg skall vi nu ta?» Samtidigt tänkte hon: »Ingenting i världen skall förmå mig att gå till höger!» Denna tanke i förening med vad som omedelbart följde, synes tyda på ett icke-fysiskt inflytande från något håll, ty nu blev de förbjudna att gå till höger. De hörde någon komma springande men såg ingen, förrän en man stod alldeles inpå dem, som om han materialiserats ur luften. Plötsligheten i hans uppträdande verkade som en chock. Mannen var vacker och erinrade om män de sett på gamla tavlor. I en smula irriterad ton ropade han: »**Mesdames, mesdames, il ne faut** (uttalades fout) **pas passer par la.**» (Ni får inte gå den vägen.) Därpå svängde han ena armen i en viss riktning och sade med stor livlighet: »**Par ici... cherchez la maison!**» (Den här vägen. Sök rätt på huset!)

Uttalet **fout** för **faut** skall, enligt vad som senare uppdagades, ha varit det uttal som de österrikare använde, vilka Marie Antoinette förde med sig till Frankrike.

Miss Moberly var förvånad över mannens iver och stirrade på honom, varvid han drog sig litet tillbaka och log ett besynnerligt leende.

Han ville de skulle gå till vänster och inte till höger.

Omedelbart sedan de vänt honom ryggen, såg de sig om efter honom. Då var han försvunnen, men de hörde på nytt springandet.

Senare såg miss Moberly en dam som satt i gräset. Hon höll ett papper på armlängds avstånd och betraktade det uppmärksam. Då de båda damerna gick förbi, tog hon blicken från papperet och såg på dem. Miss Moberly lade noga märke till detta, men blott hon. Miss Jourdain såg inte kvinnan i gräset. Däremot kände hon närheten av henne och drog med en ofrivillig rörelse klänningen närmare om sig liksom för att ej besvära — den hon inte såg. Om det varit en vanlig fysisk person, skulle miss Jourdain säkert sett henne, eftersom hon passerade tätt invid den okända.

Miss Moberly gjorde den reflexionen att kvinnan hade en gammalmodig dräkt.

Petit Trianon som de slutligen nådde fram till, visade sig vara en fyrkantig, solid byggnad, inte stor. De hade föreställt sig den annorlunda. Luckor satt för fönstren. En terrass löpte längs norra och västra sidan av slottet. Några trappsteg ledde upp till denna.

En ung man som verkade vara en betjänt, trädde ut på terrassen och skyndade fram till de engelska damerna för att visa dem vägen till slottet. Han sade att ingången var från **cour d'donneur** (gårdsplanen). Han gick vid deras sida och såg på dem med road min. Verkade de lustiga i hans ögon i sina 1900-talskläder?

När de kom in i slottshallen, tycktes allt bli normalt igen. Beklämningen upphörde. Där inne var liv och rörelse av vanliga människor från deras egen tid. De sålde sig till ett stort sällskap och gick tillsammans med glada människor genom alla rummen. Sedan återvände de över **cour d'honneur** till avenyen och hyrde där en droska från sitt eget tidevarv.

I januari 1902 upprepade miss Jourdain besöket vid Petit Trianon för att göra efterforskningar och framför allt, tycks det, för att ta byggnaderna på platsen i skärskå-

dande. Det hade framställts en förmodan att den mystiska kiosken skulle vara identisk med någon välkänd byggnad, såsom **le Temple d'Amour** eller **Belvédère** o. s. v. Visserligen tydde inte fotografierna av dessa på någon identitet, men nu ville hon se med egna ögon på ort och ställe och dessutom grundligt undersöka en mängd andra saker.

Hon anade nog ej att det skulle bli ännu en supranormal upplevelse.

Under sin promenad överfölls miss Jourdain av den beklämning som hon kände till från föregående år. Hade hon på nytt kommit in i samma förtrollade värld?

(Forts. i nästa nr.)

AGNI YOGA

eller

Eldens Yoga

av Elisabeth Ståhlgren

En ny bok, införande oss i den kosmiska kunskapen, avpassad efter västerländska krav. Den anvisar vishetens väg mot målet, förening med Gud. Erhålls från författarinnan direkt.
Tel. 25 23 44. Pris inkl. oms. 11:50.

»Det som jag tycker bäst om på sommarens», sa Jean till mig häromdagen, »är att sitta på en bänk i en park och äta glass och se på folk som går förbi.»

»Det verkar trevligt», sa jag till henne.

»Jag gör det ofta vid den här tiden på året», fortsatte Jean, som bara är sex men har ett gammalt huvud på unga skuldror, »och det är skojigt. Folk talar vid mig, och det är trevligt. Och det är så vilsamt. Och en glass varar längre om man sitter och äter den. Och jag känner mig alltid lycklig.»

»Alltid?» frågade jag.

Jean nickade. »Ja», sa hon. »Du förstår, om jag ler mot folk, när de går förbi, ler de alla mot mig!»

Francis Gay.

Vår medvetenhet om det okända i vilket vi har vår varelse, ger livet en mening och storhet som det med nödvändighet skulle sakna om vi endast brydde oss om det som är känt för oss.

EKONOMISKA MEDARBETARE

Tore Asplund, Garphyttan, 2:50, Harry Eriksson, Göteborg, 5:—, Hubert Törnfeldt, Södertälje, 7:50, Nanny Wendt, Perstorp, 400:—, anonym, 400:—, Nils Persson, Karlstad, 6:50, N. R. Svensson, Nitta 3:—, F. Dichmann och T. Winther, Kastrup, Danmark, 8:—, Gösta Nyberg, Bandhagen, 2:50, Karl Heimer Grönte, Nässjö, 10:—, Brynjevul Eikeland, Vikeså, Norge, 20:—, Lars-Olof Johansson, Trånghalla, 7:50, Karl H. Kahlefeldt, Falköping, 2:50, H. Walltin, Katrineholm, 10:—, Ingeborg Kjellin, Hälsingborg, 20:—, Richard Ledelius, Stockholm, 10:—, C. E. Rundberg, Halmstad, 2:50. Summa kronor 917:50.

Hjärtligt tack för hjälpen!

SM

I slutet av mars inkom SÖKARENS 1000:e prenumerant 1966. Då denna tidskrift aldrig förut gått över 1000-strecket, ville vi fira händelsen genom att ge en bokgåva till prenumerant nr 1000. Lottning mellan åtta nya prenumeranter som inkom den 29 mars utföll så att redaktör Tryggve Glantz med fru, Nyköping, fick minnesgåvan.

SÖKARENS BOKURVAL

Birgit Lange och **Catharina Ek**, Här möttes vi. (SKDB, 1962, 16:50.) Birgit Lange, en känd författarinna, är »hedning», Catharina Ek (pseudonym) är kristen. Men båda har sökt och bedit, och båda har upplevt svar på bön, även om det inte är några stora händelser som skett med dem. Boken består av en autentisk brevväxling mellan de båda kvinnorna. Den icke troende Birgit Lange Olivecrona skriver på ett ställe så: »Catharina, jag har varit oerhört rigorös beträffande bön för andra människor. Du förstår jag tror — jag håller för sant — att bönen har effekt. Jag tror att den på självsuggestionens väg aktiverar den bedjande och på telepatisk väg kan aktivera den som bönen gäller, i viss riktning. Men när man tror detta, blir största varsamhet självklar plikt. Man kan inte tillåta sig att be om vissa saker för andra människor, och inte heller att be för egen räkning om sådana bestämda saker som inbegriper åtgärder från andra människors sida. Att göra det skulle jag känna som ett slags svart magi.» — Catharina Ek: »Sann, uthållig bön är mer än ett rop i rymden liksom på försök; den blir helt enkelt »hörd». Den får till följd att goda krafter sätts i rörelse. Det är uppenbart att en sådan

tro inte behöver förutsätta en Fader i himmelen som utdelar gåvor åt människors barn. Den kan besvaras även om man tänker bort det lyssnande örat, Någons personliga engagemang i mina svårigheter. På detta sätt kan man bli kvitt många störande föreställningar om en efter mänskligt synsätt okänslig eller rentav grym Gud, som godtyckligt ger och tar.» Catharina Ek frågar sig dock om det inte skulle betyda förlusten av det innersta och mest väsentliga i hennes böneliv, om hon miste kontakten med en levande, personlig Gud.

Oskar Lind, Glimtar av Guds under. Mirakel i vår tid. (Förlaget Filadelfia.) En illustrerad, trovärdig samling fall av bönhörelse.

»Denna bok vill försöka 'att göra Guds gärningar kunniga bland folken... och tala om alla hans under', som konung David säger i psalm 105.»

Karl Linge, F. A. Boltzius. En bok om helbrägdagöraren från Värmland. (Lindblads hft 6:50, inb. 9:50.) Fil. dr. Karl Linges bok bygger på en samling av omkring 33.000 brev till Boltzius, som förvaras i Värmlands museum, samt på samtal med personer som blivit botade av Boltzius eller har känt till sådana fall.

Norman P. Grubb, Förbönens hemlighet. (Förlaget Filadelfia.) En biografi över Rees Howells, »trosmannen från väckelsen i Wales». Howells var en tjänare av evangelium och sin nästa. Han underställde sig helt vad han uppfattade som Guds vilja och åsidosatte sin egen bekvämlighet. Han var en förebedjare som få, och, om man får tro boken, upplevde han också bönhörelse som få.

R. A. Torrey, Effektiv bön. (Algot Erikssons Förlag, Värnamo, 7:50.) Författaren är en amerikansk prästman (1856—1928) med examina från Yaleuniversitetet.

»Hur skall vi alltså bedja för att få vad vi beder om? Vi skall bedja i tro, d.v.s. vi skall bedja i förvisning om att få vad vi begär. — — — Trons bön som Bibeln talar om den, är den bön som ej rymmer minsta tivel om att Gud har hört och redan beviljat just det man bedit om.»

*

Böckerna rekommenderas till studium, men red. vill framhålla att om »underverk» bevitnats i vår märkliga värld, ger detta inte i sig självt något svar på frågorna »hur?» och »varför?».

Den nionde november förra året inträffade vid halv sextiden på eftermiddagen ett totalt strömavbrott i de nordöstra delarna av Förenta staterna. Ca trettio miljoner människor berördes, och kaos uppstod. Många blev sittande i hissar som stannade, en miljon människor blev fast i tunnelbanorna under jorden, tusentals andra hamnade i trafikchaos, sedan trafiksignalerna satts ur funktion. Broar och tunnlar utanför New York överfylldes av bilar som inte kom ur fläcken.

I de övre delarna av staten New York varade avbrottet i tretton timmar, i andra områden mellan tre och sex timmar. Strömmen återkom lika oväntat som den försvunnit. Inga fel på systemet upptäcktes. Experterna kunde inte ge någon verklig förklaring till händelsen, fastän vissa antydningar gjordes.

Ufologer vet att elektriska störningar kan uppkomma, när UFO är i närheten, och de misstänker därför tefaten. Time Magazine skrev också den 19 november att en del newyorkbor uppgett att de sett en satellit passera över staden under strömavbrottet — de trodde att den var rysk. Time Magazine publicerade även ett foto, som tagits tjugo minuter efter avbrottets början och som visar ett föremål i luften som kan vara ett UFO med en kupol upptill.

En dr. John Pagano i Fort Lee, medlem av NICAP, upplyste en tidningsman om att strömavbrottet inte var en tillfällighet utan med avsikt orsakat av de flygande tefaten.

En italiensk tidning omtalade den 15 november att en flyginstruktör från New York vid namn Weldon Ross berättat att han, när han flög med en elev, sett en enorm »eldboll» stiga upp från den elektriska ledningen mellan staden Clay och Niagarafallen omedelbart efter avbrottets början.

Den tredje december förra året inträffade en omfattande »black out» i södra Förenta staterna — Texas, New Mexiko samt den mexikanska gränsstaden Juarez. Den varade två timmar och berörde ca en miljon människor.

Den 14 augusti 1963 skall enligt uppgift den amerikanska sierskan mrs. Jeane Dixon för en grupp forskare ha omtalat en vision hon haft av en »black out». Närvarande var bl. a. en fysiker, en psykiater, en biotekniker och en astronautisk expert. Den senare ville gärna veta vad mrs. Dixon »såg» beträffande rymdfarten inom den närmaste framtiden, och sierskan koncentrerade sig där-

för på detta ämne. Hon såg ett silverliknande klot, påminnande om sputnik, som steg upp från Ryssland och gick ut i en bana runt jorden. Plötsligt ändrade föremålet kurs och färdades i rakt motsatt riktning. Under det var »Amerika helt upplyst, men när föremålet vände om i sin bana, släcktes alla ljusen och det blev fullständigt mörkt. Mrs. Dixon tolkade sin syn så att Ryssland hade en hemlig projektil mot vilken Amerika inte hade något försvarsvapen. »Den kan fullständigt immobilisera våra kommunikationer och sätta vårt belysningssystem ur funktion», sa hon.

Det är tänkbart emellertid att mrs. Dixon misstog sig i sin tolkning av vad hon såg. Omfattande oförklarliga strömavbrott, fastän inte av samma storlek som i november och december 1965, har inträffat långt tidigare. I april 1952 tog det t. ex. plötsligt slut på den elektriska strömmen i nordöstra Ohio, två dagar senare följt av ett avbrott i en strömstation i Evanston, Indiana, vilket varade två timmar. Experter och polis kunde inte ge någon förklaring. I Ohio återkom strömmen lika plötsligt som den hade försvunnit.

Källor: Flying Saucer Review, London, och Saucer News, Fort Lee, USA.

Om klärvoajanten Croiset

Av GEORGE ZORAB

Artikeln har varit publicerad i *Journal of the Society for Psychical Research* och är en anmälan av boken »Croiset the Clairvoyant», som är skriven av Jack Harrison Pollack.

Låt mig med samma säga att jag genom personlig erfarenhet är övertygad om att Gerard Croiset har ESP-begåvning. Men jag tvivlar på att denna bok, som befattar sig med skilda aspekter av fallet Croiset, kan hjälpa till att övertyga en opartisk forskare om att ESP är en realitet.

Den bevisning som presenteras, är långt ifrån tillfredsställande; en noggrann beskrivning av betingelserna vid experimenten saknas i allmänhet (detta gäller särskilt de prekognitiva stoltestexperimenten) så att i åtskilliga fall blir det kvar hos läsaren en känsla som »är nu verkligen ESP den enda tänkbara förklaringen?»

Låt oss ta stoltestexperimenten som exempel. Under dessa har Croiset i förväg beskrivit den person som skulle komma att sitta på en bestämd stol i en samlingssal. Men betingelserna har alltför ofta varit lösa och osäkra, vilket i hög grad nedsätter det vetenskapliga värdet av dessa försök. Vid flera tillfällen då jag var närvarande, kunde Croiset ställa sig upp och peka ut någon person i det han uppgav att det var denne som han prekognitivt hade förnummit. Även när denna person inte satt på den angivna stolen utan på en stol i närheten, ansågs försöket ha varit hundraprocentigt lyckat. Många gånger var också Croisets beskrivningar och uppgifter »psykologiskt» så förändrade och tillrättalagda av den som ledde experimenten, att de ofta på något sätt kunde fås att passa till situationen och sedan bli omtalade som så många lyckade försök.

Det så kallade historiska Veronatestet är ett gott exempel på hur dåligt en del av dessa tester har skötts. Croiset hade angett vem som skulle komma att sätta sig på en viss stol vid en sammankomst som skulle äga rum i Verona, Italien, med dr G. de Boni som ordförande. Dessa sammankomster brukade endast

besökas av särskilt inbjudna. Under 24 timmar från klockan 21.00 den 2 mars 1956 till klockan 20.15 dagen efter lämnades Croiset att göra vad han ville. Vid den tiden var Croiset välkänd i Italien, och han hade fått ett stort klientel där och höll minst en gång i veckan sittningar för »magnetisk» healing. Den person som satte sig på den stol som Croiset hade angett i förväg och som betygade att varje detalj i Croisets beskrivning var korrekt, var en flicka som inte hade blivit inbjuden, den enda icke inbjudna personen som var närvarande!

Detta är ju högst misstänkt! Jag antyder inte att Croiset verkligen »preparerade» flickan, Rita Venturi, i avsikt att upprätthålla sitt anseende som en högt ESP-begåvad person. Men jag vill göra det klart att han hade alla möjligheter att göra det, och detta är mer än nog för att göra Veronalexperimentet parapsykologiskt värdelöst.

När Croiset besökte mig i mitt hem i Haag i början av april 1957, anmärkte jag att Veronatestet var värdelöst, eftersom experimentatorerna inte hade vaktat hans steg under de 24 timmarna mellan hans förutsägelser och Veronamötet, där de gick i uppfyllelse. Croiset blev mycket förargad på mig och sa att jag inte kunde vänta mig att professor Neuhausler och dr de Boni skulle hyra en polis för att bevaka honom hela tiden. Efter en stund lugnade sig Croiset. Då han visste att jag skulle hålla ett föredrag i Bologna två månader senare, erbjöd han sig att stå till förfogande för ett stoltest i Bolognaaulan, där jag skulle framträda.

Tillsammans med dr P. Cassoli och andra parapsykologer i Bolognagruppern vidtog jag alla tänkbara åtgärder för att gardera mig mot möjligheten av bedrägeri — t.o.m. att anlita en notarius publicus för att se över numreringen av de stolar som skulle besättas vid det offentliga föredraget. Detta Bolognatest blev ett fullständigt misslyckande! Inte en enda detalj var riktig!

Detta test tillsammans med åtskilliga andra liknande har åt-

minstone visat att Croiset inte enbart med sin vilja kan ge prov på pregognitiv förmåga.

Uppgifterna att Croisets ESP-begåvning har hjälpt polisen att klara upp flera brottsfall så att missdådarna kunnat överlämnas till rättvisan, har entusiastiskt understötts av en del och precis lika eftertryckligt förnekats av andra. Polisinspektör dr F. Brink uppger i sin bok »Enige Aspecten van de Paragnosie in het Nederlands Strafrecht» att han inte kommit på ett enda fall där en sensitiv klart och otvetydigt klarat upp ett brottsfall åt polisen. Dr Brink var stationerad i Utrecht under flera år, kände Croiset och hade alla tillfällen att få reda på fall som skulle ha lösts av sensitiver. Kommissarie Th. Roosmalen vid polisen i Utrecht har haft en nedslående erfarenhet av försök av sensitiver att spåra upp brottslingar, en erfarenhet som endast bidragit till att öka hans skepsis i denna sak. Eftersom han ville undersöka om hans skepsis var välgrundad, bad han professor Tenhaeff att i närvaro av ett vittne ange för honom ett eller ett par fall då Croiset hade klarat upp ett brott åt polisen. Professor Tenhaeff nämnde omedelbart två fall, en stöld och ett mord, och gav samtidigt alla detaljer beträffande plats och omständigheter. Kommissarien gjorde sedan efterfrågningar och upplystes om att i den lilla stad där Croiset skulle ha klarat upp ett mordfall, hade inget mord begåtts sedan åtminstone början av århundradet. Vad beträffar stöldfallet så hade polisen verkligen haft hand om det, och Croiset hade anmodats av den bestulne att försöka finna tjuven. Croiset hade pekat ut en person, och denne hade omedelbart fängslats. Den misstänkte kunde emellertid mycket snart bevisa sin oskuld och polisen fick släppa honom och be så mycket om ursäkt för sitt misstag.

Det är förstället att många människor, åtminstone i Holland, förlorat tron på dokumentationen av Croiset-fallen och tänker att rapporterna om många av dem inte är fria från felaktigheter. Det är

olyckligt att mr Pollacks bok också visar en del sådana misstag. Som exempel kan jag nämna det fall som är känt som »En lärares dilemma». Det uppges att Croisets beskrivning av en svängstol med tre ben hade befunnits korrekt. Men om man läser i de ursprungliga dokumenten, finner man att det var fråga om en svängstol som kunde »vändas runt på en karm med fyra ben»!

Med de kritiska anmärkningarna ovan menar jag inte att Croiset aldrig gett prov på lyckade stoltester under hyggliga försöksbetingelser. Jag har själv kunnat utföra ett sådant test med lyckat resultat i Haag den 15 januari 1948, när Croiset bodde i Enschede, 16 mil från Haag. Ledningen för det holländska parapsykologiska sällskapet i Haag hade vidtagit alla tänkbara försiktighetsmått för att förhindra att Croiset åstadkom riktiga förutsägelser med bedrägliga medel.

Vi fann att den person som hade uppgetts skulle komma att sitta på en bestämd stol i den stora konferensaulan som kunde rymma 300 personer, hade satt sig på stolen närmast intill den av Croiset nämnda, men beskrivningen av hennes kläder, hår etc. var anmärkningsvärt korrekt, och det var också en hel del händelser i hennes förflut-

na som hade nämnts av Croiset. Ett flertal andra detaljer kunde man emellertid inte finna motsvarigheter till. Den dam som det gällde, var känd av mig, och jag är säker på att Croiset, som hon inte var bekant med, inte kan ha tagit kontakt med henne för att med hennes hjälp få förutsägelserna att stämma in.

Jag har ofta försökt förmå Croiset att låta testa sig av en internationell kommitté så att till sist en opartisk mening skulle kunna bildas om omfattningen av hans ESP-förmåga. Eftersom Croiset insisterade på att själv få utvälja en eller två av kommittémedlemmarna, ett villkor som vi inte kunde godta, blev det ingenting av med detta, vilket jag tycker är stor skada.

Anm. Sidhänvisningar liksom en referenslista som upptar fyra arbeten, därav två av Zorab själv, har inte medtagits vid översättningen.

Det är intressant att se vilken viktig kritik som kan riktas mot en som man trots vederhäftig och säker källa.

En sund tveksamhet är alltid på sin plats hos en sökare, vilket material han än ställs inför.

Skarp kritik har f. ö. även riktats mot professor Banerjees undersökningar av reinkarnationsfall (se Sökaren nr 5, 1965) bl. a. i den av honom själv redigerade tidskriften »Parapsychology» och i »Journal of Parapsychology», till vilken professor Rhine är knuten. Det har avslöjats att Banerjees metoder i mycket varit bristfälliga.

NÅGRA SYNPUNKTER PÅ ÄLV- FOTOGRAFIERNA I FÖRRA NUMRET

Fotonas publicering blev upphov till åtskilliga kritiska anmärkningar i pressen — samt genmälen. Vi anger här en del av kritiken och svaren (inom parentes), allt i kortast möjliga form.

På bilden »Frances och älva» ser flickan inte på älvarna utan poserar som vid vanlig tagning. (Hon var van vid älvarna, som hon ofta sett; kameran däremot var en nyhet för henne. Men även om hon skulle ha varit bekant med kameror, är det inte konstigt om hon höjt blicken vid fotograferingen.)

Frances står som vore det bakom ett bord på vilket en del rekvisita satts upp. (Mr. Gardner har sett platsen i naturen.)

När ett foto »bryter av» en rörelse, återger det den ofta på ett mindre karaktäristiskt sätt. Men älvarna är genomgående fångade i rörelsernas mest graciösa element. (—).

Någon suddighet som anger älvarnas rörelser — t. ex. vingarnas och benens — kan ej märkas. (Älvor rör sig mycket långsamt — som i »ultrarapid» — men det finns de som anser att bilderna visar att älvarna rört sig. Så anser Ivan Troeng.)

Figurerna är tydligare än vad som är naturligt i jämförelse med flickornas

konturer. (Älvor är självlysande.)

På bilden »Elsie och en gnom» är flickans hand för stor för att vara hennes egen. (Mr. Gardner återger flickans uttalande att hon har så stora händer.)

På bilden »Frances och en älva» är älvan onaturligt nära flickans ansikte. (Hon trodde att den skulle hoppa rakt i ansiktet på henne och böjde sig snabbt bakåt. Detta visar bilden.)

Älvan på denna bild ser på kameran och inte på flickan. Med hela sin uppenbarelse tycks hon posera för fotografen. (—)

Conan Doyle har själv inte talat med någon av flickorna. Mr. Gardner, en teosof, har samtalat med Elsie, den äldre flickan. Hon sägs vara ärlig till sin natur, men hennes personlighet ger knappast någon ledning för en bedömning. Hennes föräldrar ger intryck av ärlighet och uppriktighet.

Det förefaller tänkbart att figurerna är målade eller klistrade på fotografier och alltsammans sedan fotograferat. För detta talar de små figurernas tydlighet — på originalen — deras graciösa, »posande» uppenbarelsen. De påminner, säger kritiker, mer om målade bilder än foton av varelser i rörelse.

Det kan också vara fråga om tankefotografier, projektioner ur flickornas — eller den ena flickans — undermedvetande, som manifesterat sig på plåten.

Vi skall gå in för att göra cigaretten olaglig.

Hälsovårdsdirektör Karl Evang, Oslo.

Ett par ungdomar i Stockholm, Tom Alberts (t. v.) och Roland von Malmberg, har tänt ljus i det intellektuella och moraliska mörker som ännu ligger tungt över tobaken i samhället. Ovanpå tobaksreklam har de satt upp affischer med text som »Dö ung i cancer, Känt folk dör av Kent, Välj vår cancertub, Rök — bli slav.»

Att sådana fenomen förekommer, vet vi. Fallet Serios t. ex., som nämndes i SÖKAREN nr 8, 1965.

Något bevis eller tecken på falsifikat lär inte ha kunnat presteras. Båda flickorna säger sig ha sett älvarna, och en klärvoajant, ej namngiven, skall i sällskap med Elsie ha sett det samma som hon. Men även om älvarna skulle vara verkliga i flickornas upplevelse och fotona återge vad dessa sett, innebär inte det med säkerhet att dessa väsen har vad vi menar med objektiv existens och äger tillvaro oberoende av flickorna.

Vill Ni veta sanningen om
Are Waerland?

Då skall Ni läsa min bok
Are Waerlands ödesdiga misstag.
Sänd mig 5 kronor så slipper vi det
dyra postförskottet.

DAN ÅBERG

Birger Jarlsgatan 123, 3 tr,
Stockholm Va.

NYA BÖCKER

Beard, Rebecca, Andlig terapi (Excelsior, 12:50). Cuthbert Croydons företal till boken lyder så: »Detta är en bok, som inte bara är intressant utan också av ovanlig betydelse. Jag tror, att det är en av de viktigaste böcker, som någonsin skrivits om andligt helande. — Författaren, en amerikansk läkare, framhåller i sitt arbete själens stora inflytande över kroppen. Hon betonar vikten av positivt tänkande och förväntansfull bön. — Författaren har själv blivit botad från en hjärtsjukdom genom bön och en djup gudstro och är nu i full verksamhet med psykosomatiskt helande. — Hon har förvånande saker att säga om anledningen till olycksfall och framhåller, att många olyckshändelser beror på obalanserat känsloliv. Hon påstår, att diabetes, artrit och angina pectoris kan avsevärt lindras, ja även hävas, genom tro och bön. Hon berättar hur ett framskridet fall av cancer blev helat på ett märkligt sätt. — Boken borde läsas av varje präst och av varje lekman, som är mån om att hjälpa sina medmänniskor. Boken slutar med några beaktansvärda förslag till meditation.» — Rekvisition kan ske från Bokförlaget Excelsior, Fack 34003, Stockholm 34.

Dunne, Desmond, Yoga för envar. (Bonniers 23:50.)

Tre nummer av SÖKAREN — 6—7—8, 1965 — tillställdes nio kända personer med meddelande att om de ville uttala sig om tidskriftens innehåll, skulle deras mening publiceras i SÖKAREN. De nio var Sivar Arnér, Hjalmar Sundén, Olle Holmberg, Kai Henmark, Per Grevär, Ingmar Bergman, Bo Setterlind, Ingemar Hedenius och Gert Borgenstierna. Fyra av dem har sänt ett svarsbrev. En har presterat vad vi önskade, synpunkter på SÖKARENS innehåll. Kai Henmarks brev återges här i sin helhet.

Red. Sven Magnusson
Stockholm

Tack för Er vänlighet att sända mej de tre numren av Sökaren. Jag tycker visst att det kan vara värdefullt att från olika vinklar belysa dessa ting, men jag känner mej knappast kompetent att bedöma materialet. Innerst inne gror ett tvivel på om metoden är den riktiga. Visst märker jag hur Ni själv reserverar Er för åtskilliga fantastier, men bör man ändå inte vara ännu mer på sin vakt mot en hel del som låter som goda skepparhistorier? Bör man inte sälla hårdare i strömmen av uppgifter från »det okända»? Risken är ju annars att det mått av sanning eller sannolikhet som kan finnas i somligt helt drunknar i ett hav av neurotisk folkdiktning. Jag menar kanske — från min erkänt inkompetenta bedömarstol — att en hårdare sovring, en tuffare redigering och en fränare konfrontation och nagelfarning av det publicerade materialet skulle ge tidskriften både ökad respekt och ett ökat inflytande.

Samtidigt kan jag hålla med om att det är ett värde att det finns ett utlopp för redogörelser och hypoteser av detta slag, åtminstone så länge de inte har effektivt kunnat tillbakavisas. Det finns ett trevande och ett sökande i somligt av tidskriftens material som man givetvis sympatiserar med, men så ligger där ju också en sträng av blottad självironi i detta att så många av »sökarna» är så tvärsäkra, så låsta i sina egna fixeringar, att den kritik av vetenskapens fastlåsning som man kan spåra mellan raderna med stor tyngd och kraft återfaller på dem själva.

Själv är jag väl av den meningen att vetenskapen borde i högre grad än nu ta en del av dessa hypoteser och uppgifter och beakta dem i sina undersökningar. Hur pass mycket är de förresten grundade i rent psykologiska förutsättningar? Hur pass mycket kan säjas ha ett »objektivt» värde? Men kanske — eller troligen — saknar vetenskapsmännen ännu metoder att kontrollera uppgifter av detta slag och förhåller sej delvis av det skälet kritiska eller avvaktande.

För Er som redaktör borde det väl dock vara minst lika viktigt att s. a. s. locka vetenskapsmän till öppet kritiska kommentarer och på så vis stimulera till debatt och förutsättningslösa undersökningar på fältet. Det är minst lika mycket de ockult intresserades sak att söka dra vetenskapens intresse till ett kanhända försummat område som det är vetenskapsmännens sak att i sitt arbete ta rimlig hänsyn till de hypoteser som med stöd i fleras påstådda erfarenhet framkastas och i görligaste mån söka pröva och väga dessa gentemot andra mera alldagligt acceptabla. (Mycket av det jag skrivit här är väl självklarheter kanske, men ändå...)

Jag hoppas att detta brev inte skall vara en alltför stor besvikelse. Men jag anser att det är en uppgift för oss som vakna och medvetna människor att ställa oss **samtidigt** öppna och kritiska, att låta pröva alla utsagor på deras trovärdighet och göra det utan förhoppning om alltför sensationella resultat.

Med de bästa hälsningar
Er

Kai Henmark.

Anm. till ovanstående. Det som införs i Sökaren, utgör ett kräset urval ur ett stort material. — Sökaren har haft avsevärt mer av kritiska synpunkter och återhållsamma kommentarer än andra tidskrifter med liknande ämnesval och läsekrets. Ändå har det i hög grad varit så att här publicerats redogörelser till läsarnas egen bedömning. — Parapsykologer har gjort omfattande undersökningar av många övernormala fenomen.

Redaktör Sven Magnusson
Sökaren
Stockholm.

Vi tackar för Ert brev samt medsända provexemplar av Er tidskrift. Vi är emellertid ej intresserade av en motartikel från Er sida. Tidskriften Studiekamraten är ej forum för den sortens reflexioner man kan finna i Er tidskrifts spalter. Vi är rationalister och som sådana avvisande mot alla former av metafysik.

Med hälsning och tack för visat intresse
Jarl W. Donner.

Ovanstående inkom som svar på ett brev till Studiekamraten där red. förklarade sig intresserad av att skriva ett genmäle till en artikel »Människans gränser» i Studiekamraten nr 8, 1965, av Gösta Wennberg.

I Wennbergs artikel läser man bl. a.: »Det finns också de som leker med tanken eller möjligheten att det kan finnas en annan värld, eller andra skikt av tillvaron, eller andra dimensioner som skulle kunna motsvara Gud, som skulle förena vår andlighet, och varav vi alla skulle vara delar oss själva ovetande. — — — Parapsykologiska fenomen och liknande företeelser som strider mot naturlagarna, men som vissa människor anser sig ha upplevat, de skulle vara tecken från denna andra värld i världen. För en tvivlare är det som om dessa telepatiska fenomen och hypoteser om okända inflytanden skulle ha ersatt katolicismens underverk och Mariasyner. — — — Och det finns för den ärlige iakttagaren många oförklarliga eller oförklarade drag i tillvaron som ger möjlighet att bygga hypoteser förbi tillgängligt faktamaterial. — — — Jag tror inte att sådana företeelser som faller utanför vår verifierbara fysiska värld kan sippa in via en annan dimension till lyhörda undantagsmänniskor: jag tror inte på parapsykologiska fenomen. Den amerikanske parapsykologen Rhine har fått hård kritik av statistiker och andra. På liknande sätt har läkare yttrat stark skepsis mot underverken i Lourdes — — — Och när det gäller försök med telepati på långa avstånd, sändandet av tankar till en mottagare, så brukar kritiken påpeka att experimentatorerna är väl frikostiga med variationsbredden, när de försöker känna igen mottagarens version av sändarens tankar.»

De »psykiska operationerna» har studerats eller kommer att studeras av kompetenta forskare. Så snart det dyker fram någon redogörelse för det, skall den publiceras eller refereras här. — Wennbergs uppgifter om Rhine, Lourdes och telepati är ensidiga och helt missvisande. Att inte tro på parapsykologiska fenomen är att inta en omöjlig attityd.

Red.